

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3199/05
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер-Личеноски, Слађане Накић-Момировић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник БА адвокат, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 1094/05 од 22.09.2005. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 1094/05 од 22.09.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Кикинди П. 403/03 од 4.04.2005. године усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу плати 543.506,65 динара са законском каматом почев од 6.08.2001. године до исплате као и трошкове парничног поступка од 90.764,00 динара са законском каматом од 4.04.2005. године до исплате у року од 15 дана.

Пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж. 1094/05 од 22.09.2005. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против пресуде Окружног суда у тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, па је нашао:

Ревизија није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 398. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је закључио купопродајни уговор за возило марке "___" за цену од 543.506,65 динара са роком испоруке 6.08.2001. године. Продавац је било предузеће чији је оснивач и лице овлашћено за заступање тужене а тужилац као купац исплатио је цену по предрачуну на меморандуму предузећа тужене "ВВ". Предузеће тужене "ВВ" уписано је у регистар Трговинског суда у Зрењанину __.2000. године са оснивачким улогом у висини од 5.000 USD и имало је уплаћен оснивачки улог од 50% уписаног - у висини динарске противвредности 2.500 USD на дан уплате, тј. 318.010,00 динара. Предузеће тужене престало је да постоји по отвореном и истог дана закљученом поступку стечаја 26.09.2002. године, због неликвидности. У поступку стечаја тужена је изјавила да њено предузеће нема ни покретне ни непокретне имовине, па тужилац није ни пријавио потраживање у стечајном поступку. Сада покојни супруг тужене ГГ, по овлашћењу тужене а у име предузећа чији је она била власник закључио је 19.02.2001. године уговор о продаји аутомобила "___" са увозником "ДД", а даљу продају возила купцима вршило је предузеће тужене уз уплате на рачун тог предузећа. То је био случај и са конкретним уговором. Значи, тужилац је уплатио цену возила, возило није добио у посед, продавац је одговоран за неиспуњење уговора, па је у обавези да врати примљени новац са каматом од дана падања у доцњу до исплате. У прилог овоме говори и чињеница да је тужиоцу нуђен експонат возила из продајног салона предузећа тужене, које возило је тужилац и био преузео, али је на захтев супруга тужене возило вратио ради испоруке возила жељене боје, што није уследило.

Нижестепени судови су правилном применом материјалног права закључили да у смислу члана 54. став 1. тачка 3. Закона о предузећима тужена тужиоцу дугује целокупни утужени износ, јер је са имовином предузећа поступала као да се ради о њеној личној имовини, јер је располагала средствима мимо намене за која су примљена. Тужена као директор и оснивач предузећа које је као неликвидно престало да постоји услед стечаја, сноси одговорност за штету коју је тужилац претрпео, тиме што је цену возила уплатио а возило није добио. Тужена је пре стечаја знала за потраживање тужиоца и имала увид у књиговодствено стање па се ради о несавесном поступању тужене у испуњењу преузете обавезе због чега сноси одговорност за неиспуњење обавезе. Применом члана 210. став 2. ЗОО и 214. ЗОО судови су одлучили о захтеву тужбе досуђујући затезну камату од дана стицања до исплате, јер се ради о несавесном стицаоцу.

Ревизијски наводи тужене били су предмет правилне оцене нижестепених судова, због чега их поново не

треба понављати.

Пошто је правилно примењено материјално право и нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, Врховни суд је применом члана 405. одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц